

- «Ξάδερφε;»

ακούστηκε από την άλλη άκρη της αόρατης γραμμής και όποτε ακούω αυτή την ερωτηματική κλήση εγείρεται μέσα μου το τόσο θεμελιώδες θέμα. Περίεργο πράγμα η συγγένεια του αίματος. Ανεξερεύνητη, αχανής και ενδιαφέρουσα. Όπως και να έχει το θέμα η απάντηση ήρθε με μια συνηθισμένη αλλά ειλικρινή, ερώτηση:

- «που είσαι τιτάνα Έβαν;»

- «εδώ, όλα καλά. Ξέρω ότι δεν σου πολυαρέσουν αυτά αλλά αν δεν έχεις τι να κάνεις, σήμερα το βράδυ στις έντεκα παίζουν τα παιδιά στο Χαλάνδρι»

- «εντάξει Έβαν θα είμαι εκεί»

Και πήγα εκεί. Πολυεπίπεδο το κατάστημα και τα παιδιά θα έπαιζαν στο δεύτερο όροφο. Ήταν ο Δημήτρης στην ηλεκτρική κιθάρα, η Λία στα πλήκτρα και ο Λεντής στα ντραμς. Όλοι τους λίγο παραπάνω από τα είκοσι.

Δύσκολα χωρούσαν οι παρευρισκόμενοι ακροατές στο χώρο οι οποίοι , στην συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν στην ίδια περίπου ηλικία με τους μουσικούς της σκηνής με εξαίρεση κάποιους μεσήλικες, προφανώς, συγγενείς.

Και ξεκίνησε το πρόγραμμα με Sweet home Alabama, συνέχισε με All summer long. Το ρεπερτόριο πάντως ήταν πλούσιο. Αρχιζε από Great balls of fire και έφτανε ως My way. Για να μην αποκλείσουμε ούτε τους R.E.M. ούτε τους Pink Floyd.

Ουδόλως έχω τις μουσικές γνώσεις, η τη κριτική διάθεση ώστε να αποφασίσω αν έπαιζαν «καλά». Αν ανεβοκατέβαιναν τις οκτάβες με άνεση, αν οι τόνοι τους ήταν «σωστοί», αν ο ήχος τους ήταν «δουλεμένος».

Αυτό που μπορώ όμως να καταθέσω είναι πως για μένα, ήταν μια πολύ ευχάριστη έκπληξη. Τους χάρηκα. Τους χάρηκα πολύ.

Wcfan ήταν, είναι το όνομα τους, αρκτικόλεξο του we can't find a name.

Τους χαιρόμουν που έκαναν κάτι που επιθυμούσαν και για τα δικά μου μέτρα το έκαναν καλά. Στο βαθμό που δεν υπάρχει μεγαλύτερο, σημαντικότερο, ουσιαστικότερο στη ζωή, από το να εκφράζεις τα συναισθήματά σου, οι τρεις πιτσιρικάδες εκεί πάνω στη μικρή σκηνή, ενός club των προαστίων έπρεπε να είναι ευτυχισμένοι. Δεν είμαι πολύ σίγουρος αν εκείνη την ώρα το καταλάβαιναν και επίσης δεν είμαι καθόλου βέβαιος αν «πρέπει» ή όχι να το καταλάβαιναν.

Όμως είμαι σχεδόν σίγουρος, πως αν συνεχίσουν να παίζουν για την πάρτη τους και για την τέχνη τους θα το χαιρόνται περισσότερο από το αν γίνουν επαγγελματίες. Δεν θα κάνουν υποχωρήσεις, συμβιβασμούς, συναλλαγές, συμψηφισμούς και ότι άλλο υποχρεούται, εκ των πραγμάτων να κάνει, κάθε συνειδητός επαγγελματίας (ειδικά) στις μέρες μας.

Θα κάνουν το κέφι τους. Όπως εκείνη την Παρασκευή που με τόση χάρη ανέβηκαν στη σκηνή.

